

КУЦЕВОЛ Софія,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук, завідувач
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ДОГОВІРНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ СЛУЖБОВИХ ВІДНОСИН

На сьогоднішній день існуюча практика підтверджує, що правовідносини в сфері регулювання професійних службових відносин за останній час все більше набувають договірної форми.

У чинному цивільному законодавстві зазначено, що договором є домовленість між сторонами, котра має спрямування встановлення, змінення чи припинення цивільних прав та обов'язків.

В ст. 626 ЦПК України, визначає, що договір завжди має бути укладений на добровільній основі, та виключно при згоді сторін. Забезпечення сутності договору як домовленості сторін та свободи їхнього волевиявлення від диктату третіх осіб, зокрема органів публічної влади, є основною функцією однієї з фундаментальних засад сучасного цивільного права – принципу свободи договору.

На законодавчому рівні встановлено, що договори можуть мати прояв свободи, згідно з якою надається можливість для сторін укласти договір, в якому містяться елементи різних договорів – змішаних договорів.

У положеннях ЦК України, а саме ст. 627 ЦКУ визначено, що учасники договірних відносин, мають право укласти договір, котрий не передбачений цивільним законодавством. Але в такому договорі обов'язково зазначаються процеси урегулювання відносин учасників договору на власний розсуд[2].

Сторони договору є повністю вільними в укладанні договору, виборі контрагента та у визначенні особливостей змісту договору. Також надається можливість укласти змішаний договір, котрий поєднує в собі елементи різних договорів.

Особливістю регулювання даних договорів є порядок регламентації своїх відносин за змішаним договором, тобто замінивши положення акта цивільного законодавства власною домовленістю.

З даного питання в юридичній літературі існують різні точки зору. І хоч законодавцем надано чітке вираження своєї позиції в нормах цивільного законодавства, кількість суперечок зростає. Особлива увага при цьому приділяється, щодо різного трактування терміну «елементи різних договорів», а також застосування до цих елементів положень ЦК, які регулюють відповідні договори.

Отже, основними елементами, котрі поєднуються в одному договорі є комплекси, або сукупності прав та обов'язків сторін, виокремлені законодавцем в якості предметів тих чи інших договорів, у поєднанні зі значеннями системної ознаки, притаманними конкретним договорам [1, с.19].

Стикаючись з практичними проблемами, які виникають саме у сфері професійних службових відносин, питання постає не стільки в тому, щоб визначити межі цивільно-правового нормативного регулювання, а в тому, щоб при виникненні колізій норм права, які регулюють професійні відносини, що виникають зі змішаних договорів, застосуванню підлягала саме та норма, яка найбільшим чином сприяє досягненню цілей та інтересів учасників цих відносин.

На думку дослідника В. П. Васькевича, договірне регулювання відносин у досліджуваному питанні має свою систему, яка складається з цивільно-правових, трудових та змішаних договорів.

Найголовнішою особливістю проведеного дослідження є змішаний договір, котрий використовують суб'єкти професійної служби, будучи учасниками цивільних правовідносин та із врахуванням враховуючи різноманітності економічних реалій та керуючись принципом свободи договору, модифікують договірні структури з урахуванням специфіки у сфері професійної службової діяльності.

Змішані договори можуть бути:

-цивільно-правовим договором, з положеннями трудового законодавства;

- трудовим договором, з використанням положень цивільно-правового договору [3, с. 624].

Таким чином, вважаємо, що можливість укладання змішаних договорів дозволить учасникам професійних службових відносин самостійно усувати законодавчі прогалини, які існують та виникають на практиці. Досліджуючи дане питання на міжнародній арені, було виявлено, що в міжнародній практиці використовують укладення контракту або повне ухилення від договірних відносин.

Отже, підсумовуючи вищезазначену інформацію, можна дійти висновку що особливістю договірного регулювання професійних службових відносин є можливість укладання договорів у змішаній формі, встановлена умова регулювати відносини на власний розсуд. Учасники даних договірних відносин керуються положеннями трудового, цивільного законодавства України.

Список використаних джерел:

1. Лідовець Р.А. Змішані договори в цивільному праві України: автореф. дис. канд. юрид. наук. Львів, 2005. 19 с.
2. Цивільний процесуальний кодекс України : закон України від 18.03.2004 № 1618-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 40–42. Ст. 492
3. Штефан М. Й. Цивільне процесуальне право. Київ, 2005. 624 с.

ЛАВРОНЕНКО Владислав,
здобувач вищої освіти другого курсу
факультету підготовки фахівців для
органів
досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
ЮНІНА Марина,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права
та процесу Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

**ПОНЯТТЯ ТА ЗНАЧЕННЯ ПРИНЦИПІВ
У ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ**

Цивільне право України (далі – ЦП) є самостійною галуззю права, як регулює майнові та особисті немайнові відносини між рівноправними суб'єктами цивільних відносин.

Слід зауважити, що найважливішою особливістю, яка відрізняє ЦП України від інших галузей права – це наявність диспозитивного методу правового регулювання відносин, які виникають між суб'єктами ЦП. Даному методу характерна так звана рівність сторін, які є учасниками цивільних відносин, тобто кожна сторона має рівні права та обов'язки, на відміну від імперативного методу, де наявне підпорядкування одного суб'єкта іншому [1,с.23].

Однак, попри особливий метод правового регулювання, також існують основоположні засади (принципи) які є ключовими напрямками діяльності цивільного законодавства. Принципи цивільного права - основні начала, найбільш загальні керівні положення цивільного права, що мають загальнообов'язковий характер.

Принцип цивільного права є не тільки чинником, що відрізняє цю галузь права, завдяки принципам здійснюється вся цивільно-правова